

Zdaj pošljejo po župnika. Župnik pride in škropi z blagoslovljeno vodo, pa vse nič ne pomaga. Župnik misli in misli, kaj bi neki to moralo biti ter reče naposled: »Deklica! Ti si gotovo bila v kaki zvezi s tem človekom, drugega ne more biti.«

In res se domisli deklica, da je imela prejšna leta ljubčka, ki ji je za trdno rekel, da še celo zaklel se je, da jo vzame v zakon, pa je potem umrl.

Župnik nato reče: »Zdaj pa ne kaže drugega, kakor zvezal vaju bom.« Na to pošlje po štolo. Po tem se skloni h tlem, moli dotične molitve in ju zveže.

In kakor bi trenil, mrzla roka izpusti deklico, ki se je po vsem životu tresla.

Na pokopališču

Zejčar je bil zelo premožen mož. Kakor mora vsak človek, umrl je tudi on.

Njegovi sorodniki bili so pa silno lakomni. Ko ga v rakev zabijejo, mu ne privoščijo drugega, kakor raztrgano nogavico mu puste na eni nogi, vse drugo pa sami pograbijo.

Druga noč pa, ko je že v grobu ležal, bila je petkova. V petkih pa je imel cerkovník vselej navado pozno domu hoditi. Pride čez pokopališče ravno, ko je enajst odbila. In ta čas, pravijo, pridejo mrlič iz grobov.

Koraka mimo enega še ne davno zagrebenega groba, kar zapazi na njem nagega človeka, ki je nogavico preobuval rekoč:

»Če jo obujem na levo nogo, ni na desni ničesar, a ko jo pa denem na desno, je pa leva prazna.« To pa ponavlja toliko časa, da se mu jame cerkovník na vse grlo smeјati.

Mrlič ga opazi, ujezi se in steče za njim.

Cerkovník pa v največji sili, teče pod zvonik in jame zvoniti. Mrlič pusti cerkovníka in se povrne v grob nazaj.

Drugi dan pa navsezgodaj poprašujejo ljudje cerkovníka, kaj je bilo, da je opolnoči zvoniti začel. Povedal jim je pa vse, kar je videl in slišal.

Zvedeli so tudi Zejčarjevi sorodniki in dobro so vedeli, kaj pomenja to znamenje, pa ni jim bilo mar, da bi za eno mašo plačali za rajnkega.

Cesar Jožef in pijanček

Nekega večera se preobleče cesar Jožef v navadnega vojaka ter se sprehaja potem po mestu.

Pride pa do neke žganjarije, od koder se je slišalo glasno kvakanje. Stopi notri in se usede k neki mizi, kjer je že tudi nek vojak dobro kimal. Pozdravi ga, kakor se spodobi, in on mu pomoli glažek slivovke. Cesar vzame in pije.

Potem se začneta pogovarјati o mnogovrstnih rečeh, posebno pa o pijači. Vojak cesarja ni spoznal, marveč je mislil, da je kar navaden vojak, zato je pa govoril ž njim kar po domače, cesar pa ravno tako. Pijeta tako dolgo, da je vojak že vse svoje novce izdal.

Nato pa jame cesar dajati za pijačo. Bila sta naposled celo tako vesela, da sta bratovščino pila. Zdaj pa zmanjka tudi cesarju denarja. Vojak bi bil pa še rad pil in reče:

»Ti prijatelj, jaz sem suh in nimam več bora pri sebi.« Cesar pravi: »Jaz tudi ne, kaj nama je pa zdaj začeti.« »Jaz že vem kako,« reče vojak, »samo bojim se, da bi vsega ne obklepetal, če bi ti jaz povedal.«